Dan Elias • ARISTOCRATICA

Dan Elias

ARISTOCRATICA

ISBN 978-606-92048-1-8

Dan Elias

Aristocratica

Dan Elias

Aristocratica

ELIDE
şi alte poeme

Editura
Elias Expres

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ELIAS, DAN
Aristocratica/Dan Elias. - Fierbinţi-Târg: Elias Expres, 2011
ISBN 978-606-92048-1-8

821.135.1-1

Pentru Violeta

Elide

Perechile de pleoape

Misterul nopţii stă-ntr-un singur vers:
„Luna-i fântâna scobită invers!”

Adânca ei în bezne săpătură
O fac doar ochii ce o duc la gură.

În rest scântei, cât iei într-o lopată,
Ce vor ajunge lună şi ele vreodată.

Dar câte milioane, perechile de pleoape,
Sub praful de-ntuneric s-or străduí s-o sape?

Cearceaful

Trag de sub vrăbii mute cearceaful dezmăţat
Să-ţi dau întreg albastrul şi norii la spălat!

Să pui copaia plină cu apă şi leşie,
Compoturi de caise dintr-o livadă vie

Topindu-i cărţi de frunză în limba ei peltică,
Prin seuri de amiază duhnind a levănţică.

Apoi, curat şi proaspăt precum fusese-n ploi,
De unde-aş fi, mă strigă să-l ducem înapoi.

O pânză de arcă

Respir şi tu foşneşti. Ţi-e parcă
Tot trupul o pânză de arcă

Plutind pe talazuri în tălpile goale.
Din noi se hrănesc tropicale

Tandreţi nesfârşite, sunând
Ca inimi de guri. Prea curând

O să cadă noaptea şi atâta lună
Cât n-o să se spargă, o să se depună.

Cu praştia de oase

Arunc cu pietre-n zei şi ei cocori
Din mijlocul maidanului cu nori,

Mototolind în palme, la-ntâmplare,
Bucăți din tencuielile solare.

Țintesc aiurea-n zările cețoase
Scorneli de curcubee cu praştia de oase,

Căci pietrele întrege tot pică înapoi
De parca nimeni-nimeni nu-i dincolo de noi!

Teacă

Sunt doar un cuib în ramuri. Teacă
Unde atâtea păsări se dezbracă

Şi lasă puf şi picură tăcere:
Zburatul lor e numai o cădere.

Ştiu bine să le-aştept, aici fiind,
Cu braţele uscate să le prind

Într-o nespusă taină şi mirare;
Fără să curgă, totuşi par să zboare!

Un vârf de nor

Îşi rătăcise umbra şi singur nu ştia
Mai jos de paradis, în mahala,

Drumul ţesut în zări răsăritene.
Cu el luase numai două pene,

Un vârf tocit de nor şi-o cheie
De pus în lucruri câte o scânteie.

Iar pentru cer, ca ploaia să nu-l spele,
Ducea în spate sute de vopsele.

Rănile-n spirală

Mă-nchin la iarba crudă şi la pomul
Pe care nu-l atinge omul

Cu pofta lui de înger mincinos.
Dumnezeu e verde, singur şi frumos!

Pe genunchi port rănile-n spirală
De la melcii lui din catedrală

Ridicând pe spate arhitrave.
Numai ploaia scrie în hrisoave.

Nebăut

Bătrân butoi cu doagele fierbinți
În care se-nvechesc doar neputinți,

Dureri de care nici n-aveți habar
Cât vis aduc cu ele şi nectar.

Ca vinul stors din strugurii necopți
Stau nebăut în beciul unei nopți

Până atunci când încolțiți de sete
Şi plângerile mele-or să vă-mbete.

Un lan de carne

Ruşine nu-i durerea, nici suspinul
Ce-ți seamănă cu nestemate chinul

Lăsat în lanul cărnii fără frâu:
Eşti clipei doar o noapte de desfrâu!

Prin tine ea îşi sfâşie făptura
Să-i recunoască Dumnezeu măsura

Pe care-n zori o zvârle înapoi.
Mai am de locuit atâtea ploi!

Doar gust de frunze

M-am încercat, cum face un olar
Ulciorului din ape un cuibar,

Cu chipul tău pictat într-un apus.
Şi n-a rămas nimic din ce am pus,

De parcă nici n-ai fost ceva!
Doar gust de frunze şi vopsea

Între pereţii arşi, din lut,
Cu-n foc ce nu l-am priceput.

Alt cer

Ne-ai dat extazul mâinilor vecin
Cât să-l ajungem toţi; femei şi vin!

Ca nu cumva, trăgând de un mâner
Să-ţi dezvelim obloanele-n eter

Sub care huzureşti, pe catifele
Din cel mai pur cleştar de micşunele.

În amintirea bolţilor eterne
Zidim alt cer, din cupe şi din perne.

Absența

Când eşti, un trup îţi dă contur
Din umbrele ce-mi cresc în jur.

Apoi mă-ntreb: „Ce formă are
Absența ei mângâietoare!?”

Păcatu-mi pune-n gânduri foc;
Să fii sau să nu fii deloc?

Când iar prin mine treci, adu
Ceva să ştiu că eşti doar tu.

Sub cămăşi

Eu mă înger, tu te îngeri
Şi de pene n-o să sângeri!

Pun un tei să ți le crească
Într-o limbă păsărească

De ştiut doar eu cu tine.
Sub cămăşi de pianine

Şi ninsori şi să foşneşti
Poţi de-acum să porunceşti.

În forme dulci

Eu sunt smochin şi tu smochină!
Prin tine lemnul meu suspină

În forme dulci, de miez suspecte.
Ai chipul sferelor perfecte

Pe care le dezbracă ochii
Prin frunzele a mii de rochii,

Neputincioase să te-ascundă
În altă formă, mai rotundă.

De sub mine

Am tâmplărit acestor corcoduşi
În locul frunzei, miile de uşi,

Prin care să-mi întorc din albăstriu
Cenuşa verde-a primului pustiu.

Aud frumos, pulsându-mi din senine,
Nelocuite ceruri, de sub mine,

Sărutul umbrei dulce şi fluid,
Dar nici o poartă nu pot să deschid!

Cu tine în brațe

Alunec pe flăcări lăsate hai-hui!
Urc şi mă-mpiedic de razele lui

Ce taie genunchii, ori sângeră guri.
Pe toate, doar seara aşează tincturi,

Cioburi de nopţi ascuţite cu lună,
Oase de fulgere, piei de furtună!

Toate-s în drum! Pe care poteci,
Cu el şi cu tine în brațe, să treci?

Calapod

Ori nu e bun cleştarul ce-l frământ,
Ori palmele cu care îl descânt,

Ori am uitat, cum regula o cere,
Să pun vreun praf de noapte şi tăcere

În toate-aceste dulci împletituri!
Nu ţi-am ştiut ascunsele măsuri

Şi-ţi folosesc drept calapod nebun
O umbră dezbrăcată sub un prun.

De mâna lui

Ce dicţie îţi trebuie să spui
Acelaşi verde-n arborii sătui

De foşnete, de parcă-i prima dată?
Asemeni tu, cea binecuvântată

De mâna lui şi gura mea,
Cu muzici moi din catifea,

Ori strigăte de clopoţel
Încerc să te rostesc altfel.

Trag toți de mine

Deşi e rece şi neterminată
Îmi vine iarba asta ca turnată,

De parcă mii de croitori
Au pus postavului unsori,

Chemați în grabă la conac.
Trag toți de mine s-o îmbrac

Mustind de rouă şi de verde,
Cât altă toamnă nu mi-o pierde.

Ploaia

Duc doar atâta cer cu mine-n gând
Cât tu să cazi ca ploaia pe pământ

Din ochiu-nchis al unui colț de seară.
Un praf dulceag de îngeri te coboară

Pe umeri şi pe frunze. O ruină
E-acolo sus, de unde însenină

Doar chipul tău, plângând printre uluci
De forma înspumată a unor vălătuci.

Simt în sfârşit!

Mi-ai dat să ţin apusul o singură secundă
Şi tot mă frige palma şi tâmpla mi se-afundă

În purpura de crânguri foşnindu-se altcum.
Simt în sfârşit ce-nseamnă să fii văzduh şi cum

Te pipăie cocorii în nesfârşita carne,
De parcă fără formă vor liber să te toarne.

O dată-ntors sub ceruri, cu umerii vei ţine
La marginile nopţii şi un crâmpei din mine.

Se tot stinge

Stau nemişcat pe-acest apus de soare,
Coşar ieşit din hornuri. În picioare

O rază fără lună mă ridică.
Îmi tremură genunchii-aici, de frică

Să nu alunec iar pe-olanul rece,
La streşinile lumii, de veţi trece

Ţinându-vă de mână. Se tot stinge
Sub mine roşul care vă atinge.

O fabrică de rouă

Lângă hotarul nopţii, clandestină
Până ce ziua curge iar lumină

Pe sub hlamida unui trandafir,
O fabrică de rouă împachetând porfir

În rumene mărgele efemere.
Încerc să le înşir în coliere

Cu palmele coclite de-alpaca,
Să-mi poarte dimineaţa numai ea!

Să bați mereu în Sud

Să baţi în bradul sprijinit de cer
Şi-o să te-aud sunând. Braconier

Prin stepele de-azururi neumblate
Mă satur de vânat pustietate

Cu arcul mlădios şi cu săgeţi
Din trupul meu şi-al unei dimineţi.

Dar şi aşa, să baţi mereu în Sud,
Cât Nord voi fi şi tot am să te-aud!

Nimic mai mult

Nimic nu va rămâne din noi doi
Mai mult decât, din pulberi, un şuvoi

Ţinându-se în braţe, printre fire
De iarbă îmbrăcată prea subţire.

Ne-or scormoni în joaca lor zăludă
Doar greierii, înspăimântaţi să-audă

Cum te rostesc de nicăieri, întruna,
Cu vorbe ce-au atins odată luna!

Cum ai mai fost

Topiţi de-aceeaşi lavă, împreună
Stăm în căuşul unui ciob de lună

Sub care fierb ferestrele pustii.
Să vreau, şi nu te pot trezi

La fel cum ai mai fost odată!
În străveziul meu amestecată,

Îţi simt cu tâmpla, tâmplele şi visul
Şi-a tine cum, miroase-ntreg abisul!

Cum altfel?

Nu să te spun, hârtiei mă prefac
Amant ameţitor, ci să te tac!

Cum altfel să te-ascund de-această lume
Nebună să te ştie după nume

Ori după gustul umbrelor bizare,
Minţite să îţi cadă la picioare!?

Nu desenez cu vorbele vreo hartă
Şi nu deschid spre tine nici o poartă!

Mă tot amână

Tu eşti pământul meu de flori
Din care freamătă viori

Nesemănate de vreo mână.
Şi zvonul lor mă tot amână

În forme plutitoare încă.
Prin carnea muzicii adâncă

Un os de înger flaşnetar,
De-atâta cer, trist şi murdar.

Din iapa nopții

Doar spune-mi! O să merg oriunde
Vor paşii tăi să mă afunde!

Înot oceane cât ar fi de-adânci
Şi-mi caţăr curcubeele pe brânci,

Pierindu-se sub mine. Mă dezleagă
De-această fâlfâire prea beteagă

Şi-o să-ţi păstrez în ceruri, de mă rogi,
Din iapa nopţii, mânji de inorogi!

Plec!

Mi-am strâns din iarbă umbra-n buzunare; plec!
Beţiile plutirii aiurea să-mi petrec,

Să freamăt fără tine tot aerul din lume
Ce te-a atins vreodată sperând să te consume.

Precum îmbracă râul un peşte-n clar şi hău
M-oi ţese din apusuri o coajă-n jurul tău

Atâta cât lumina pot încă s-o frământ,
Să-ţi prelungesc cu mine chiria pe pământ.

Adorm în iarbă

Ţi-am pus un tei pe numele de fată
Ca să miroşi a vară noaptea toată!

În zori m-or bântui albine
De câtă miere o să duc cu mine

Pe palmele ce parcă te-au cuprins.
Adorm în iarbă, verde dinadins,

Să nu mă poţi de nicăieri zări,
Nici alunga spre iarnă, nici iubi.

Deasupra te ridic

Tristețea nu-i destulă fără noi.
Pe-o frunză-n echilibru amândoi

Îmbrățișați prin aripile ude,
Strigăm și nimeni nu ne-aude!

Ne-ncheagă cerul sub spoiala lui,
Bieți stropi de apă-n ploaia nimănui.

Din orizont, deasupra te ridic;
Nu-mi spune că nu-i dincolo, nimic!

N-am nori!

N-am nori, nici frunze! N-am nimic!
Pe unde bat cu inima doar stric

O liniște pe care Dumnezeu
N-a așezat-o și în trupul meu.

Calc ierburi încă tinere. Perfid,
Ce penele nu-mi mângâie, ucid

Și-adorm pe gânduri, sub zăpezi,
Să nu m-auzi, să nu mă vezi.

Sunt gata să dezmint

Ştiţi tainele de care v-am tot spus
Că-s încuiate dincolo de-apus?

Acum, sunt gata să dezmint;
Nu-i luna miez, ori broşă de argint

Pe pieptul rece-al bolţilor măiastre
Şi nicidecum nu-s cerurile-albastre

Când le priveşti pe dinlăuntrul lor!
Doar dorul pentru voi, pustiitor!

O pagină de cer

De câte ori e secetă şi-aţi vrea
Răcoare să v-aducă ploaia mea,

Mai daţi încet o pagină de cer
Şi-o să vă cad în fiece ungher!

Când noaptea e prea lungă pe pământ
(Aici, oricum, cu noaptea mă frământ),

Puneţi un semn de carte în scântei
Să se deschidă-n zori la ochii mei!

Subțire

Prizonier oglinzii goale
În cărnurile-i baclavale,

Strâns între geamuri şi argint,
Cu străveziul meu te mint!

Îmi vând bucată cu bucată
Subţirele ce te arată

Precum plutirii tale crezi,
Dar nu eşti pasărea ce-o vezi!

Repar cu mine

Nu-mi e de-atingeri poftă nicăieri!
Tu eşti patria mea de mângâieri

Unde doar umbră, pulberea mă ţine
Să clipocesc; şi-n curgere mi-e bine!

Cu buzele-mi, doar stofe fără şoapte,
Cârpesc aiurea fiecare noapte

Prin care treci spre alte dimineţi
Şi-mi e destul sub tălpi că mă repeţi.

Fără ferestre

Sala de aşteptare

Îţi scriu din această-nserare divină,
sală de aşteptare a nopţii,
scrisori vii, nevindecabile.

Pe jos vor ajunge la tine.

Eu am pierdut pe undeva
toate disperările acestei lumi.
mi-au căzut din buzunarele rupte
ale trupului abia învăţat
cheile ploilor
cu toamne cu tot.

Desenez hărţi cu umbra ta
şi tot nu-mi aduc aminte
dacă eşti.

Acum trebuie să te las.
tocmai mă strigă-ntunericul.

Instrucțiuni

Îmi voi trage un nuc peste mine
să nu mă mai găseşti!

Să tot crezi că-s plecat de nebun
după raze de lună
şi nalbe mustite sub fluturi!

Tu să-ţi vezi de curăţenie,
de spălat şi de plâns!
Să nu-mi cerţi copiii şi uneori,
să stai nemişcată-n ninsoare
aşa cum te-am învăţat.

Doar palmele tale m-au topit.

Ai uitat?

Răstignit pe crucea ochilor tăi
aştept să mă şoptesc
cu întunericul.

(Dimineţile mele
nu mai sunt întâmplări sigure!)

Nu ţi-am spus eu
de milioane şi milioane de ori
cât de mult am murit
privindu-te?

Din memorie

Îţi mai aminteşti
cum îţi vopseam părul
cu pescăruşi?

Cum încercam
să ne atingem cu aripile
ca două lanuri de grâu, fremătând
pe marginile unui drum de ţară?

Regrete

Şi sufletele au înserări.

M-aş fi putut scutura
prin lacrimile pe care
nu le-am plâns niciodată.

Dar cum să mă ţină
bietele picături
pe mine, cu tine în braţe?

Îmi dezleg ochii
din şiretul ultimei nopţi
şi-mi torn peste lucruri
umbra subţire.

Fără să doară

Acestea sunt faptele:

prin mine a crescut
aristocratica iarbă
ca printr-o strecurătoare ruginită.

Dar cum umbra
nu este sfârşitul luminii
ci doar odihna ei,
nici carnea mea nu s-a plâns.

Măcar de m-ar fi durut
atât cât să-mi aducă aminte
de mine.

Testament

Teolog al sosurilor
şi supelor acestei lumi,
îți las ție toate rețetele tristeții,
încuiate-n singurul volum
legat într-o piele de toamnă.

Să nu-l deschizi!

Să nu le pregăteşti!

Aluatul tău
dospeşte de minuni
mult mai de neînţeles.

Poți doar să te bucuri
în aromele bucătăriei mele.

Doar atât!

La întoarcere

Cerul mi s-a terminat sub genunchi.

Mai departe, nici fir de albastru
pe care să-l împletească vrăbiile
în cămăşi călduroase.

Doar în urma mea, o potecă
din nisipul încă fierbinte
şiroindu-mi trupul
înapoi în senin.

Printre tarabe

Mă întorc de la piaţă
cu o singură legătură de scântei
în sacoşa de plastic.

Neantul e la preţ de nimic.
Te-nghesuie vânzătorii,
cu aripi legate ca şorţuri,
să-l cumperi aproape degeaba.

Abia mă strecor printre ei,
printre tarabele pline de nori ofiliţi
şi felii putrezite de lună,
zăcute-n zoaiele de beton şi faianţă.

Miroase a cer oţeţit şi a iarnă.

Aparatul de auzit tăcerea

Fildeşurile
fuseseră aruncate unele peste altele
în micul osuar al tăcerii.

Şi cum se-amestecaseră toate
într-un îngheţ nevorbitor,
au chemat un înger
să le asculte cu aripile,
asemenea unor uriaşe urechi.

Numai astfel,
fluturii, frunzele şi chiar oamenii
au putut să-şi îngroape fiecare
morţii lor.

Frica

Duc sub braţ
o coajă tare de lună
din care mai muşc uneori.

Apoi beau o gură
din ultimul gând cu tine
şi mai pâlpâi o zi.

Mă sperie să ştiu
că n-am să pot muri
de nici un fel de foame,
de nici un fel de sete!

De nici un fel!

La intrare

Să mi se facă acte
pe toate tristeţile pe care le-am inventat,
ca să vă pot tăia bilete la intrare!

Altfel mă doare degeaba.

Realul

Depinde ce vreţi să vă spun.

Privită din cer,
lumea pare un cozonac
abia scos din cuptor
peste care cineva a turnat
o noapte de zahăr ars.

Acum e mai bine?

Mereu neterminat

Am luat un copac cu frunze
şi am scris o toamnă
cum nu mai făcuse nimeni.

Cu o moară de vânt părăsită,
am ascuţit câteva păsări
şi am desenat aproape tot cerul.

Apoi, ca să nu uit unde am rămas,
am întins un curcubeu
ca un semn de carte.

Să fi ştiut!

Să fi ştiut
la ce folosesc toate aceste butoane
clipind deasupra noastră,
ți-aș fi arătat pe care să apeşi
ca să mă poți vedea!

Rătăcind

Mă-nvârt de ceva vreme pe aici.

Nu văd nici o poartă pe care s-o împing,
nici un paznic să-l întreb,
nici măcar o luntre putrezind lângă mal!

Ştie cineva
pe unde se intră în acest apus?

Pianul trădător

Poate-n septembrie
sau poate mai târziu,
atunci când zborurile năpârlesc
şi curg pe pământ,
întinde o aripă pe masă
şi apasă-i la-ntâmplare
penele de sidef şi mahon.

Îţi voi spune, sunând,
tot ce se petrece în cer!

Nu pot pricepe!

Nu pot pricepe
de ce îngerii nu răcesc,
nu le curge nasul şi nu au febră,
deşi se bălăcesc
toată ziua-n albastru!

Prin care întind mâna

Octombrie trist,
jumulind arborii verde cu verde
până când nu mai rămân
decât nervurile aripilor
ieşite din pământ,
chiar din pământul
prin care întind mâna
să te găsesc.

Îngeri de casă

Pregătesc voliere ciudate
aşternute cu rumeguş proaspăt
să intre luna
şi să lase puf în cuiburi.

Norii clocesc ouă de îngeri.

Iarna târziu,
norii clocesc ouă de îngeri
pe care-i ning
de cum încep să plutească.

Din mers

Binecuvântat fie întunericul,
ca loc al exilului,
cu toate neoglindirile sale!

Nu mă mai grăbesc niciunde
şi oricum,
pe aici nu trece nimeni,
nu-şi face loc prin iarbă
nici o potecă.

Aştept să arunci tu, ca din întâmplare,
o rază de lună,
în care mă voi urca din mers.

Până la sfârşit

Sunt prea bătrân
ca să mai pot înţelege
toate misterele acestei lumi,
toate ispitele şi bucuriile ei
nepăcătuite încă.

Din această cauză,
m-am hotărât să-mi scriu alta,
unde o să trăiesc singur şi nefericit
până la adânci tinereţi.

Invers

Pentru că la pipăit
lumina are aceeaşi formă
cu întunericul,
nu voi mai deschide ochii
niciodată.

O să vă privesc cu palmele,
sprijinite pe rădăcinile ierburilor,
cum vă plimbaţi unii prin alţii
fără să vă recunoaşteţi.

Actorie

Citesc memoriile unei frunze
şi în jurul meu se declanşează adieri
de care nici nu am avut habar!

Iată ce înseamnă
să intri în pielea unui copac!

Însufleţitorul

Cuvintele sunt moaştele cernelii,
adică acele puţine oase
ce nu s-au pierdut încă
şi unde se-nghesuie speriat
Însufleţitorul.

Puse cap la cap,
nu mai fac acum
nici măcar o picătură.

Post-Restant

* * *

Nu ai unde să te-ascunzi!
Sunt umbra şi lumina
Acestor mecanisme de ţinut în braţe.

Ce cauţi tu, ţâşneşte
Dintre oasele voastre
Atât de fierbinte încât
Nimeni până acum
Nu s-a încumetat să-l atingă.

* * *

Te miri că pot citi
În zaţul de leşie al cerului
Urmele lăsate de pleoape?
Îţi ştiu viitorul foşnet cu foşnet!

Eu sunt dimineaţa şi seara,
Tulbureala mătăsurilor proaspăt ţesute.
Amiaza eşti tu!

* * *

Pun rufe de păsări la uscat
Pe sârma ochilor tăi
Ca să le pot admira
Maşinăria zborului.

Nu formele lor sunt păcatul.
Aici sus, ca-ntr-o baie de cer,
Sufletele noastre
Se spală de trupuri şi picură.

* * *

În lenjeria strimtă a unui singur nor
Am trimis peste voi albastrul
Cu toate fructele sale.
Tu unde erai?

Sunt seninul şi ploaia,
Sărutul sărăcind buzele
De dulceaţa cuvintelor.

* * *

Le spuneţi sentimente
Abia bătândelor distilării
Prin care ajung picături
Toate furtunile lumii.

Nici să nu vă treacă prin minte
Să vă ridicaţi privirile
Dacă nu aveţi de gând să urcaţi
În acest cuib pustiu.

Luna nu-i inima nopţii!

O inimă cu clape

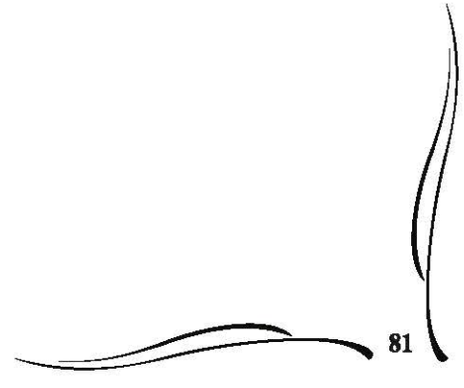

Vitralii

Aceste vorbe nu-s decât un şnur,
Împletituri pe geamuri din hârtie
Tăiate-n forme gata să vă-nvie
Scântei de roze trupului răsur.

Priviţi prin ele, chiar nebotezate
De nici o gură, doar să încăpeţi
Pe holurile-acestor dimineţi
Unde sunt toate, straniu, îngropate.

E un adânc de cioburi şi vopsele
În zdrenţele sclipind, deşertăciuni
Pentru-nvelit aceleaşi goliciuni
Împărăţite pururi sub perdele.

Iar când culoarea pâlpâie, iertaţi;
Sunt stropi de sânge încă neuscaţi.

E prea târziu!

Nu-mi zice că nu eşti! E prea târziu!
Că viaţa toată-i doar o aşteptare
Pentru-un murit străin şi oarecare!
Mai scrie-mă o dată, să mai fiu!

Nu te întreb nimic de veşnicii
Şi nici nu-ţi cer dulceţurile-albastre
Zaharisind păstaia cărnii noastre,
Dar nici nu poţi acum, să nu mai fii!

Ca să m-atingi uşor, am stat la rând
Şi mi-am ucis iubirile de-o clipă
Într-o mereu mai tainică risipă,
Numai cu tine să rămân în gând.

Şi dacă nu mă crezi, aici c-am fost,
Pot zeci de toamne spune pe de rost.

Încă aici

Mă-ntrebi de umbră? Cine ştie
Pe unde-şi trage sufletul, damnată
De-mperecherea noastră necurată
Şi căutatul tău, de-o veşnicie.

Nici n-am ştiut când s-a oprit.
Nu am simţit că nu mai este,
Că nu se mai târăşte peste
Verdele viu unde-am păşit.

Încă aici, nu grija ei mă ţine
Şi nici nu poţi tu număra
Câte din mine-aş arunca
S-ajung mult mai uşor la tine!

Oricum, nici nu-i aşa departe
Şi-aceeaşi umbră ne împarte.

Să plângem degeaba!

Inima mea? Un ciorchine în graba
Boabelor toate aiurea bătând
Strigăte-n sânge şi miere. Oricând,
Vino iubito, să plângem degeaba!

Sub lanuri de noapte arzânde, te-aştept
Să-mi sari înăuntru ca printr-o fereastră
Deschisă spre ceruri de dragostea noastră
Şi pune-mi din tine o frunză pe piept.

Strivit între verde şi paşi, la-ntâmplare
Amestec de musturi savante voi fi,
Să poată mici raiuri de iarbă hrăni
Foşnetul vostru de disperare.

Plătesc vrăjitorii, poeţi sau chirurgi,
Să-ţi vindece trupul ştiut şi să curgi.

Doar încă pe atât

N-am dovedit deplin nici o nălucă
Şi nici măcar un înger n-am ţesut,
Chiar dacă-n braţe-atâţia am ţinut,
Neputincioşi la tine să mă ducă.

Ninsori de păsări crude m-au vorbit
De zbor la fiecare colţ de seară,
Că nu-i tăcerea mea nobiliară
Şi sângerez din orice fâlfâit.

Nu vreau nimic din cele garantate
De-albastra foaie-a-naltei constituţii
Ademenind în trupuri nenăscuţii;
Doar încă pe atât, singurătate.

Îngăduie să-ntreb, cu mintea mea:
Ce-ţi trebuie, când nimeni nu o vrea?

Aritmetică

Simt cum ne priveşti şi ne numeri.
Este deja un vechi obicei,
Din pielea atâtor scântei
Să-ţi tragi haina nopţii pe umeri.

Noi suntem bine, fericiţi şi mulţi.
În friguri abia interzise,
Chiar murind uneori, ardem vise,
Minune de flăcări să-asculţi.

Şi nici nu ştim dacă-ntr-o zi
Din rătăcirea unui jar stingher
N-o să se-aprindă-ntregul cer
Sub care ne striveşti, să fii.

În aritmetici dulci de plictiseală
Câţiva nu-ţi mai ieşim la socoteală.

O ultimă tristeţe

Tăiaţi-mi trupu-n care stau ascuns
Şi-n cercurile lui de bătrâneţe
Adăugaţi o ultimă tristeţe;
N-am fost cu frunze, poate de ajuns!

Sunt bun de cruci acum şi de podele.
Chiar dacă paşii voştri-mi storc
Un jar de lacrimi, nu mă-ntorc.
Pot să vă murmur altfel de sub ele.

Şi nici departe nu-mi doresc, în larg,
Corăbiind pe un ocean mai sus
Poteci nepricepute în apus,
De malurile voastre să mă sparg.

În putrezirea mea de mântuială
Nici o tristeţe nu e ilegală.

Ce potrivire!

Cuvântul e sărut şi carnea ta hârtia
Ce-o tipăreşte îngeri, să mă-mbete
În aburul nescriselor sonete
Amanta fără suflet, Poezia.

Par un frunziş de buze şi atât,
Un roi de dimineţi milionare,
Să-ţi depăn neputinţă şi răcoare
Din cerurile unde-s zăvorât.

Ce bine că nu eşti! Ce potrivire!
Nici eu nu sunt, nici gura mea
Să-ţi pună aripi n-ar putea;
Zburatu-i doar o presimţire.

Aş sta cu tine mult. Prea mult!
Tu doar să fii şi eu să-ascult.

Cuvintele

Ce-i poezia, dacă nu dulceaţa
Vorbitului cu propria penumbră,
Împletitură dintr-o altă umbră,
Să-ţi treacă-n două feluri viaţa?

Năvod ciudat, cu ochiuri la întins
De lună-n balta nopţii, aţe
Doar ce ţi-au dat drumul din braţe,
De-aceleaşi braţe să fii prins.

Neputincioşi ca zeii (doar privind
La trupurile ce-şi împart sub nori
Răsfăţul de-a mima cocori)
O spunem trişti şi nemurind:

„Cuvintele au gust de sâni
Şi când le strigi şi când le-ngâni”.

Ascunzătoarea

Îţi stau pe maluri şi ascult
Cum susuri stofele opale
Cu luntrea cărnurilor tale
Din care am căzut demult.

Ştiu, dacă treci, ce mirodenii
Te frăgezesc printre delfini
Cu solzi de apa vieţii plini
În cofele ce-o duc mirenii.

Aş bea şi eu să uit de tot
Şi nici un gând să nu mai doară,
Dacă n-aş şti că-i apă chioară
Bună doar poate la înot.

De mine, raiul tău de unde,
În taina lumii mă ascunde.

Doar brume

Spăl fuste de fluturi, ciorapi
Din ierburi visând violet
La aripi uitate-n apret
În care încerci să încapi.

Sub umbre de meri, altoite
Cu îngerul florilor sur,
Vestoane iţi calc, de velur,
Din mine abia jupuite.

Şi dacă ţâşnesc vâlvătăi
Din paşii de crini aburind,
O piele de fluier întind
Deasupra pantofilor tăi.

Nu râdeţi! Doar brume
Ard miezul acestor costume.

Deschid

Ocean de ameţeli şi disperare,
Aievea printre valuri nici un semn.
Mă tremură o aripă de lemn
Prinsă de spate-n cuie curgătoare.

Mi-e trupu-ntreg o azimă subţire
Prin care flămânzesc cu tine-n gând
De poftele cuibarelor bătând
În arborii treziţi de-nmugurire.

Spre alte amăgiri, pe mai departe,
M-aşteaptă-n zarea rece pescăruşi
Ca nişte neumblate, fâlfâitoare uşi,
Să le deschid definitiv cu-o moarte.

Cum altfel ştiţi că ar putea să scape
Dintr-un pian de pulberi, o inimă cu clape?

Numai picături

Îmi curge cer pe mâini de-o veşnicie,
De când te strâng în braţe de năuc,
Să-ţi pun albastru-n sticlele de suc
Din fiecare altă galaxie.

Ori, nu-i o zeamă! Numai picături
Ce-mi şerpuiesc pe braţele întinse
Spre cosmice de multă vreme stinse,
Să-mi iei de aripi, îngere măsuri.

În loc de somn, mă asfinţesc de viu
Cu palma-nori sub tâmpla stângă,
De unde nici n-o să mă plângă
Decât în glumă vreun chefliu.

Ori, nu mai pot de-acuma mângâia
Cu-aceleaşi mâini pe-altcineva.

Un simplu nuc

Pe geamul tău privea la nesfârşit
Cu verdele deschis din mii de pleoape
Să-ţi lase raiul umbrei lui aproape,
Răcoarea pentru care-a ostenit.

Fără să-i spună nimeni, rezema
Bucăţile de cer gata să cadă
Pe trupu-ţi mirosind ca o livadă,
Uimit de câtă floare nu-l chema.

Un biet copac. Un simplu nuc!
Cum altfel să îl strigi dintre cocori
Vâslindu-i verticale subţiori,
Îndrăgostit ca prostul şi năuc!?

L-am retezat zadarnic. Îţi împarte
Din umbra lui şi dincolo de moarte.

Nu-l poţi vedea!

Ai fost precum un fluture de nea
Pe gura unei flăcări prea aprinse,
Când cel ce inventându-te, se ninse
De parcă-n ceruri nu-şi mai încăpea.

Un gust de rai pierdut şi-ameţitor
Cum este noaptea dimineţii încă,
O rană ce se-nchide mai adâncă
Sub cusătura unui singur nor.

Nu-l poţi vedea! Din negură, sărută
Zăpezile căzute-n asfinţit,
Nici strop să nu rămână netopit
Pe urma ta în iarna absolută.

Mai multă neputinţă şi pustiu
Cât risipeşti cu dragostea, nu ştiu!

Paharele

Îţi las pe masa din bucătărie
Două cuvinte pline cu umbra mea.
Ieşi în stradă, ori roagă pe cineva
Şi puneţi curând de-o beţie!

Va curge prin voi şi dulce şi tare
Licoarea din care-am plecat,
Fără să aflu ce distilat
Duc în această mereu picurare.

Apoi să le spargeţi! Nu-s din cristal.
Şi alţii vor vrea să vă-mbie
Pe muşamaua din bucătărie
Cu umbra lor pierdută lângă mal.

Sau şi mai bine: nu gustaţi nimic!
Vărsaţi-le-napoi în alambic.

Prea puțin

Hrăniţi-vă cu ei cât încă-s vii,
Anafură de abur şi paiete,
Şi soarbeţi-le sângele cu sete,
Stropit pe-albastre-n veci măcelării.

Făina lor de o risipă vântul
Prin morile ce macină-n copaci,
S-o strângeţi dimineaţa, şi colaci
Va rumeni din ea pământul.

Numai să ţineţi inima aprinsă
În candela de pulberi şi visare,
Oricât ar fi-nlăuntrului dogoare
Şi carnea cât ar fi de-ncinsă!

O să vă doară-n palmă uneori
O rană ca de cui sau de ninsori.

Sticlarul

* * *

Sticlarul şi ţeava copacilor vii.

Fragile baloane de sânge
aceste trupuri suflate în carne topită.

Giulgiul subţire în care se-ndeasă
măruntaie încă aburinde
din ultimul apus de soare.

* * *

Apoi,
viaţa ca o vacanţă a sufletelor
fugite din rai,
puşcăria de puf a imaginarului.

În uniformele lor cu aripi,
amintirea îngerilor disciplinează formele
purtătoare de vis.

* * *

Nimic mai fără rost
decât poleitul cu spaima zilei de mâine,
invenţia ceasurilor
ca nişte aparate de auzit timpul.

Scăpaţi din mâini,
ne spargem în iarba
unde abia respirase
Sticlarul prin ţevile lui.

Lângã celelalte icoane

Catedrală

Nu eşti decât un vitraliu de sânge
Prin care lumina trece încet,
Atât de încet
Încât i se pot vedea razele
Ca nişte oase gotice.

În biserica sânilor tăi
Bate un clopot
Ce nu te va zbura niciodată.

Lectură

Răsfoiesc cu pleoapele mele
Lumina ochilor tăi
De parcă-ai fi
Cea mai transparentă bibliotecă.

Cine, iubito,
Te-a mai citit ca mine?

Mărturisire

Acum,
Îţi spun adevărul;
Aceste pene-nfipte-n braţe
n-au fost niciodată pentru plutit!

Prin ele
Mi-au curs în carne
Toate cernelurile unei înserări
Nescrise încă.

Zburatul nostru
A fost doar o iluzie,
Minciuna unui îndrăgostit
Sărutându-ţi aerul
Din care-ai plecat.

Locul de-ntâlnire

Tăcerea ta
Schimbă orbita planetei.

Frigul atârnă de lună păsările,
Ca nişte ţurţuri cu pene,
Până pe pământ.
Singurul lucru mişcător,
În acest templu-al coloanelor de gheaţă
Este inima mea,
Aşezată din greşeală-năuntru.

Spune-mi ora şi un copac
Unde să te aştept
De cealaltă parte a universului!

Cameleonic

Verdele este un roşu
Dormind cu ochii deschişi.

Toamna nu se visează
Şi nu se moare!

Un drum de țară

Să ții vrăbiile închise
În colivia copacilor!

Bat calea până la tine
De-atâtea ori,
Încât voi lăsa pe cer
O urmă ca un drum de țară.

În praful lui
Nimeni să nu se bălăcească!

Ruşinea

Tu, goală în noapte,
Şi toți acești ochii
Privindu-te lacomi
Prin crăpăturile cerului.

Pune, Doamne iartă-mă,
O dimineață pe tine!

Lecții cu iarbă

Voi presa frunzele în cărțile mele
Până când
Te vor învăța pe de rost,
Cuvânt cu cuvânt,
Literă cu literă,
Semn cu semn!

Acum doar virgulele
Îşi dau aere de iarbă.

De ținut minte

Ți-am zărit pe un nor
Urma de ruj a buzelor
Şi-am înțeles, în sfârşit,
De ce toate ploile aveau gustul tău.

Cu sabia

Trag vrăbiile
Din teaca acestor copaci
Şi le mişc prin aer,
Amenințător.

Sunt propriul meu război!

Ultimul regret

De ţi-aş putea cânta-n cuvinte
Tot ce simte un copac
Atunci când face umbră,
Ai înțelege de ce dintr-o dată
Nimic nu mai are rost!

Nici măcar tu.

Dedesubturi

Ce porţi tu pe sub privire
Nu sunt ochii
Strânşi în sutienul pleoapelor,
Aşa cum picăturile
Nu sunt semințele ploii.

De-ar fi fost altfel,
De mult aş fi mituit câțiva stropi
Să-mi întoarcă atinsul de tine.

Alfabetica

Or să-mi răsară
Abecedare de iarbă
Şi-o voi lua de la-nceput.

De-aceea te-nvăț acum
Alfabetica foşnetului,
Sensul frunzelor subţiri şi calde
Cu care o să te strig.

Prea mult

Voi tăia această bucată de râu
În care te-ai oglindit tu
Şi-o voi agăța în sufragerie
Lângă celelalte icoane.

Mă tem că până spre zori
Pereții vor curge în mare
Cu tine cu tot
Şi din valuri
Soarele nu va mai răsări,
De-atâta dragoste,
Niciodată!

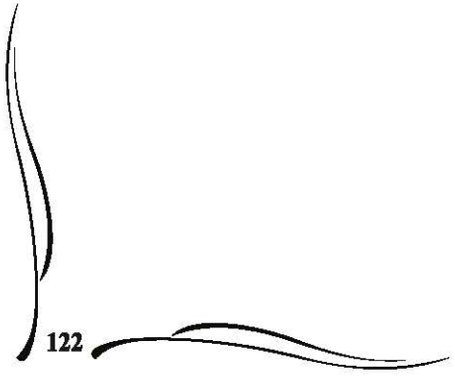

Cuprins

ELIDE 7
Perechile de pleoape 9
Cearceaful 10
O pânză de arcă 11
Cu praştia de oase 12
Teacă 13
Un vârf de nor 14
Rănile-n spirală 15
Nebăut 16
Un lan de carne 17
Doar gust de frunze 18
Alt cer 19
Absența 20
Sub cămăşi 21
În forme dulci 22
De sub mine 23
Cu tine în braţe 24
Calapod 25
De mâna lui 26
Trag toți de mine 27
Ploaia 28
Simt în sfârşit! 29
Se tot stinge 30
O fabrică de rouă 31
Să bați mereu în Sud 32
Nimic mai mult 33
Cum ai mai fost 34
Cum altfel? 35
Mă tot amână 36
Din iapa nopții 37
Plec! 38
Adorm în iarbă 39
Deasupra te ridic 40

N-am nori! *41*
Sunt gata să dezmint *42*
O pagină de cer *43*
Subțire *44*
Repar cu mine *45*

FĂRĂ FERESTRE *47*
Sala de aşteptare *49*
Instrucţiuni *50*
Ai uitat? *51*
Din memorie *52*
Regrete *53*
Fără să doară *54*
Testament *53*
La întoarcere *54*
Printre tarabe *55*
Aparatul de auzit tăcerea *56*
Frica *57*
La intrare *58*
Realul *59*
Mereu neterminat *60*
Să fi ştiut! *61*
Rătăcind *62*
Pianul trădător *63*
Nu pot pricepe! *64*
Prin care întind mâna *65*
Îngeri de casă *66*
Din mers *67*
Până la sfârşit *68*
Invers *69*
Actorie *70*
Însufleţitorul *71*

POST-RESTANT *73*
Nu ai unde să te-ascunzi *75*
Te miri că pot citi! *76*
Pun rufe de păsări la uscat *77*
În lenjeria strimtă a unui singur nor *78*
Le spuneţi sentimente *79*

O INIMĂ CU CLAPE 81
Vitralii *83*
E prea târziu! *84*
Încă aici *85*
Să plângem degeaba! *86*
Doar încă pe atât *87*
Aritmetică *88*
O ultimă tristeţe *89*
Ce potrivire! *90*
Cuvintele *91*
Ascunzătoarea *92*
Doar brume *93*
Deschid *94*
Numai picături *95*
Un simplu nuc *96*
Nu-l poţi vedea! *97*
Paharele *98*
Prea puţin *99*

STICLARU *101*
Sticlarul şi ţeava copacilor vii *103*
Apoi, ... *104*
Nimic mai fără rost *106*

LÂNGĂ CELELALTE ICOANE 107
Catedrală *109*
Lectură *110*
Mărturisire *111*
Locul de-ntâlnire *112*
Cameleonic *113*
Un drum de ţară *114*
Ruşinea *115*
Lecţii cu iarbă *116*
De ţinut minte *117*
Cu sabia *118*
Ultimul regret *119*
Dedesubturi *120*
Alfabetica *121*
Prea mult *122*